

Viviana MILIVOIEVICI, Iasmina MILIVOIEVICI

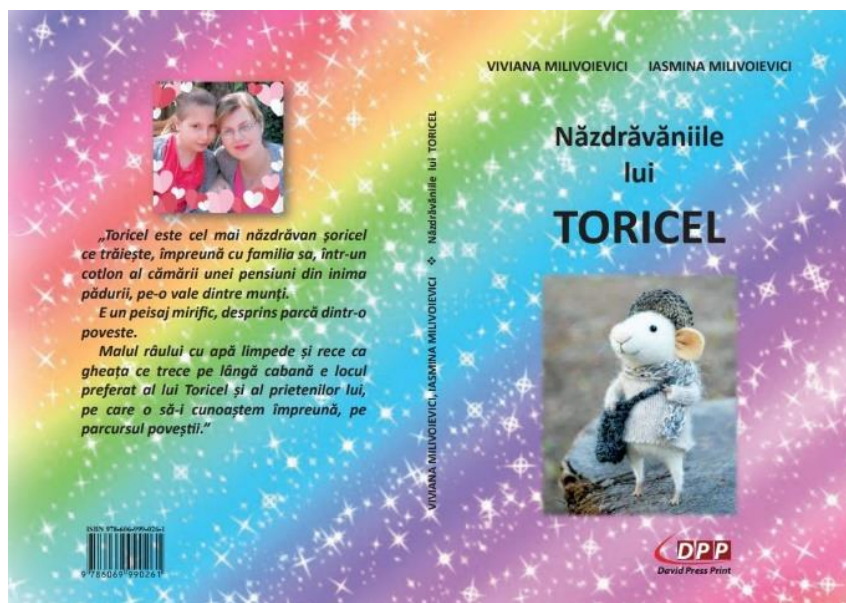
Năzdrăvăniile lui Toricel

Prefață de Ioan David,

Timișoara, Editura David Press Print, 2018, 94 p.

ISBN 978-606-999-026-1

Silvia C. NEGRU

În cea mai frumoasă parte a *Sfintei Scripturi*, în *Eclesiastul*, stă scris cu litere de aur: „Nu este altă fericire pentru om decât să se bucure de lucrările sale.” Bucuria este sentimentul cel mai solid al omului. L-ați urmărit vreodată pe fața copilului care a finalizat o lucrare? O carte, spre exemplu, în care el comunică la modul cel mai sincer cu mama sa. De fapt, el încearcă, fără să conștientizeze prea matur, să devină ceva. Să fie observat și prețuit. Poate că Mauriac avea dreptate când a afirmat că poți

fi „persoana care pune finitul în infinit.” Momentul punerii se face sub semnul armoniei depline și cu multă iubire.

Copilul care prinde aripi este Iasmina, elevă la Colegiul Național Pedagogic „Carmen Sylva” din Timișoara, cu merite deosebite la învățătură, cu o purtare frumoasă, o mare pasionată de lectură. Iasmina zboară ascensional, cu destul de multă profunzime, pe firul clasic al narațiunii, iar scrisul nu este un efort fizic pentru ea. Fire imaginativă, spontană, se întrece cu mama sa, Viviana, care pune accentele necesare, vine cu subtilități, cu detalii psihologice pentru personajele aflate la îndemâna lor, în universul domestic, foarte confortabil.

Ambele autoare ale cărții se încarcă cu căldură, având în vedere suprapunerile de situații: reale – imaginare. Se inventează personajele: Toricel, Toricica, Toricuța, Chiț-Chiț, Cioco, Tina, câinele Sam, domnul Brânzoi și multe altele. Se populează o lume fascinantă, în care jocul nu poate fi oprit.

Cartea se structurează în cinci episoade cu titluri semnificative: *Bila de cașcaval*, *Cioco și Tina*, *Bălăceală... din greșeală*, *Distracție de sărbători*, *Emoții de Crăciun*.

În centrul acțiunii se află Toricel, un năzdrăvan plin de energie, în mișcări palpitate. Lui i se alătură Chiț-Chiț, un personaj șoricesc din vecini. Imaginați-vă și o pensiune, unde personajele își fac veacul și trăiesc toate năzbâtiile posibile. Echilibrul inițial se destramă. Ele nu mai sunt jucăriile din casă, cumiți, care, așezate pe pernuța copilului atrag afecțiunea mamei și somnul liniștit. S-au deplasat în pensiune, intră în jocuri care binedispun. Finalul fiecărei întâmplări are partea ei bună, o morală care se degajă destul de limpede. Poți învăța ce este Binele, Adevărul, Dreptatea, adică noțiunile morale atât de necesare generației tinere de azi.

Cele două autoare, mamă și fiică, încearcă să determine funcționarea unei lumi în parametri viabili, o lume a copilăriei – cea mai frumoasă etapă a vieții omului – spre care, maturi fiind, privim cu multă plăcere, dar și cu nostalgie.

Poetul de la Lancrăm, Lucian Blaga, afirma: „Copilăria este inima tuturor vârstelor.” Inocența trebuie salvată, trebuie privită ca o rădăcină a vieții umane.

Părinții creatori sunt obișnuiți să construiască mereu. Viviana îi dă Iasminei sentimentul definitiv al bucuriei de a clădi încet, într-un univers protector. Dascălul minunat, cercetătorul și scriitorul talentat a descoperit pasiunea pentru scris a fiicei sale, Iasmina. Îi direcționează posibilitățile de a selecta pe fondul sentimentelor și al trăirilor interioare. Un astfel de itinerariu de excepție am întâlnit și la scriitorul Robert Șerban și fiul său, Tudor, în cartea *Tată, eu glumesc serios*, apărută tot în anul 2018.

Se pare că la Centenar se poate restabili și o astfel de continuitate prin cărți bune, care ne salvează. Cărțile ne pot ființa și înălța, ceea ce subliniază și critica literară. Eugen Lovinescu, în *Opere*, I, afirma că: „Admițând influența unei opere de artă asupra noastră, îi admitem și puțința de a ne preface sufletește. Un mare artist este, deci, un mare modelator de oameni.” De aceea, am afirmat, nu o dată, că poveștile și poeziile pentru copii sunt, de fapt, niște punți de legătură între candoarea noastră și lumea ideilor. Sunt mulțumită de ceea ce scriu, dacă și copilul meu înțelege ceea ce am scris.

Îmi vin în minte cuvintele lui Brâncuși care spunea că, atunci când și-ar da seama că nu mai există în el copilul, arta lui n-ar mai avea nicio valoare. Și nimeni nu îl poate acuza pe Constantin Brâncuși că a făcut sculptură pentru copii. Dar *Coloana infinitului* poate fi și un omagiu adus copilăriei eterne a omenirii, continuității generațiilor.

Copiii de azi au șansa libertății. Așa că fiecare autor se înalță pe sine într-un univers interior, care simbolizează tăria afectivității și forța ei modelatoare. Mama, tatăl, participă la integrarea copilului în lume, prin curiozitate, joc, dar și seriozitate. Cei care au privilegiul să se reinventeze, alături de copiii lor, sunt binecuvântați de Dumnezeu de două ori.

În serile pline de mister, când culorile se supun cuvintelor, asocierilor delicate, copiii vor reprezenta pârgăria invincibilă spre o altă lume, atât de mult visată.